

arkivXet

information från Arkiv Gävleborg

årgång 11 2/2004

Snart går det stora flyttlasset !

Efter många års hårt arbete, förhoppningar och besvikelser är vi äntligen framme: Arkivet flyttar till nya lokaler!

Från årsskiftet finns vi på Södra Fältskärgatan i Gävle, granne med bland annat postterminalen, ett par stenkast från järnvägsstationen. En fördubblad yta för arkivförvaring väntar oss, ca 5000 hyllmeter handlingar ska på längre sikt kunna rymmas där.

Bättre ytor för studiebesök och andra publika aktiviteter samt att kunna arbeta med studiegrupper utan att störa övriga forskare är några andra saker vi ser fram emot.

Att flytta ett stort arkiv kräver mycket, både av planering och rent fysiskt arbete. Men att slutresultatet blir bra, det är vi övertygade om! Vi ses i de nya lokalerna nästa år!

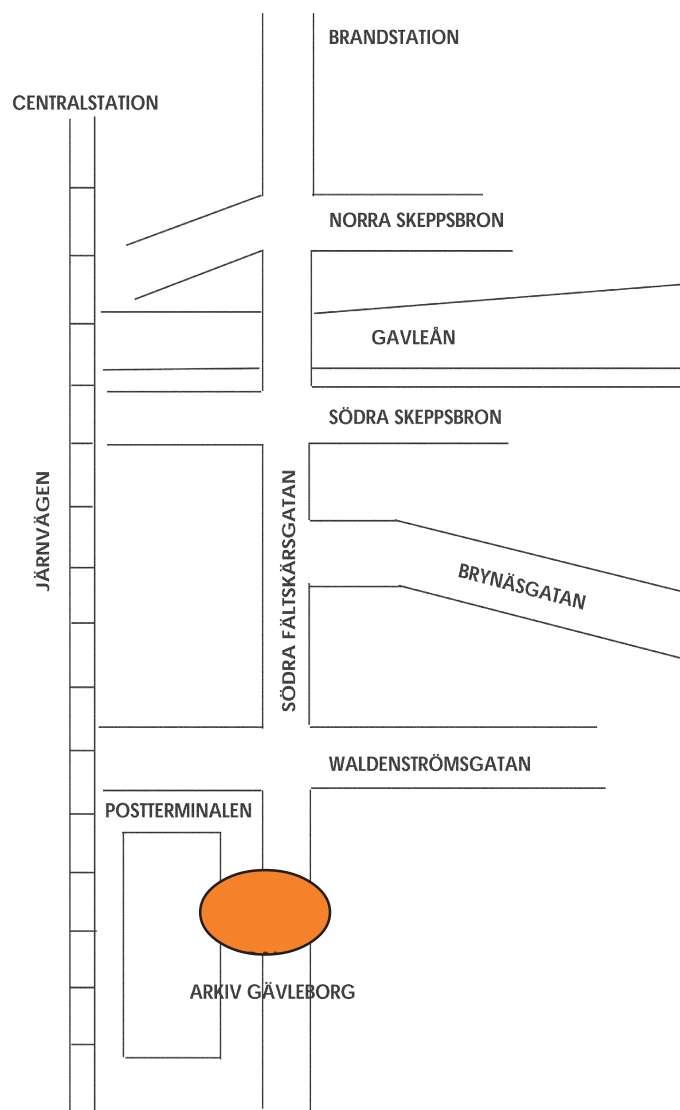
Viktig information

Flytten innebär inskränkningar i vår service till medlemmar, forskare och övriga besökare.

Leveransstopp i oktober, november och december 2004!

Begränsad forskarservice under oktober månad och helt stängt i november och december!

I januari 2005 är ni åter välkomna att kontakta oss rörande leveranser och framtagande av arkivmaterial. Vi hoppas att ni har overseende med att det tar tid innan alla pusselbitar (läs: arkivkartonger) faller på plats igen. Kontakta oss i god tid!

Två trotjänare lämnade arkivets styrelse

Arkivets årsmöte 2004 ägde rum i Norrala bygdegård den 25 april. Mötet inleddes med att styrelseledamoten Sigvard Bodin berättade om Norrala glasbruks uppgång och fall.

1906 anlades, på initiativ av en glasgravör från Kosta och en välbärgad bonde från Norrala, ett bruk för tillverkning och slipning av glas vid en plats som kallades Slammorfors. Under en mycket kort verksamhetsperiod tillverkades karaffer, flugfångare, fotogenlampor, ölkupor och mycket mer av god kvalitet som såldes över hela Sverige. Glasbruket var ett ekonomiskt äventyr som misslyckades. 1908 var de båda männen som startat verksamheten bankrutta och glasbruket såldes så småningom på exekutiv auktion. Trots misslyckandet innebar brukets etablering ett uppsving för trakten. Även om specialistkunskapen som behövdes för produktionen hämtades från andra glashyttor användes lokal arbetskraft för sysslor som transporter, snickeriarbeten, packning och hushållning för de inflyttade arbetarna. Föreningslivet påverkades också. Arbetarna i glashyttan bildade egen fackförening och en nykterhetsförening som hette Fenix fick tillfälligt vingar.

Vid förhandlingarna valdes två nya ordinarie styrelseledamöter, Carl Göran Wallman, Sparbanksstiftelsen nya och Ingela Berg, Föreningssparbanken lokalkontor Gävle. Nya ersättare i styrelsen blev Lars Björklund, Gästriklands idrottsförbund, Bengt Larsson, Ljusdalskretsen av Centerpartiet, Tomas Pettersson, Vänsterpartiet Gävleborg och Britt-Marie Rosenqvist, Miljöpartiet de gröna Gävleborg. Bengt-Åke Gustafsson, Hyresgästföreningen region Aros, valdes till ny ordinarie revisor och Hans Lundgren, Gästriklands idrottsförbund/SISU, till ny revisorssuppleant.

Två av arkivets riktiga trotjänare avtackades i samband med årsmötet. Nils-Erik Nordkvist har på ett eller annat vis varit verksam i arkivet sedan starten 1978. Som styrelseledamot, kassör och revisor har Nisse alltid funnits med som ett stöd. Nästan lika länge, sedan 1982, har Sigvard Bodin suttit i styrelsen. Vi har ibland sett Sigvard i märkliga skepnader, t ex som hemvärnsman och fotbollsspelare på arkivens dag, men oftast som närvarande och engagerad ledamot på styrelsemötena. Tack Sigvard och Nisse!

Lisa Engström

Sigvard Bodin avtackas av arkivchef Barbro Eriksson

Från forskarsalen – tre uppsatser och en avhandling

Arkivets användare är en brokig skara. Släktforskare, gymnasieelever, journalister, studenter, föreningsfolk och doktorander blandas i forskarsalen och producerar allt från skolarbeten till doktorsavhandlingar. I kommande nummer av arkivXet kommer vi så ofta det är möjligt låta våra forskare själva komma till tals för att visa hur arkivmaterialet används.

I det här numret skriver tre C-studenter på Högskolan i Gävle om sitt arbete. Samtliga har stude-

rat organisationer som är kvinnodominerade eller rena kvinnoorganisationer. Det är ingen slump. Många av de uppsatser som skrivs utifrån material som förvaras på Arkiv Gävleborg har ett genusperspektiv och kvinnoorganisationernas arkiv är de mest använda.

Slutligen tycker en doktorand i historia till om föreningsarkivets betydelse för hans eget avhandlingsarbete.

Lisa Engström

Till Sveriges kvinnor inom arbetareklassen!

Eder må ha under mer än en generation förberett och till slut uppnått den politiska demokratin triumf. Tack vare denna ha Sveriges kvinnor erhållit lika inflytande på lagstiftningen och samhällets utveckling som männen. Vid riksdagsmannavalen i höst skola kvinnorna för första gången såsom fullmyndiga medborgare utöva sin medborgarrätt och följeda sin medborgarfäkt.

Det är ett utomordentligt viktigt ögonblick i Sveriges historia som ständar. Om och på vad sätt kvinnorna använda sin rösträtt kommer att bli avgörande för den riktning, utvecklingen i vårt land under de närmaste åren skall taga. Arbetareklassens livsintressen stå på spel vid valet.

Arbetarnas hustrur förstå kanske ännu lättare än männen själva, vad det betyder, **om livsmedlen, kläderna och skodonens fördyras**. Fara att så kommer att ske är botande nära. Om högerpartiet eller bondegrupperna komma att öka sin styrka i den riksdag, som skall väljas, komma vi att gå en hänsynlös förhöjning av alla tullar till mötes och därmed inträder en automatisk fördyring av alla nödvändighetsvaror.

Den lagstiftning om 8 timmars arbetsdag, som ägt rum bland annat till skydd för arbetareklassens familjeliv, hotas med uppläsnad eller förstöring, om de nämnda reaktionära partierna skulle lyckas i sina strävanden att öppna ökad makt.

De skatter, som hårdast tynga på arbetarnas små inkomster, nämligen de indirekta, skulle komma att ökas, för att de stora inkomsttagarna skulle slippa med så mycket lindrigare skatter.

En förstärkning av kapitalist- och storgodsägarevalet är överbuden taget för arbetareklassen och för eder, som dela arbetareklassens lott, en lara, vilken med all makt måste avvärjas. Vi äro övertygade att de arbetareklassens kvinnor, som deltaga i valet, skola ställa sig på samma sida som männen, men för visningen härom hindrar icke att en katastrof för arbetareklassen kan inträffa vid årets val, **om kvinnorna i nämnvärd utsträckning skulle församma att deltaga i valet**. Om arbetareklassens kvinnor hålla sig borta från valet är detta lika värdefullt för reaktionen, som om de skulle direkt stöda demamma. I själva verket bygger reaktionen sina icke dolda förhoppningar om framgång för sina arbetarefientliga strävanden först och främst därpå att arbetareklassens kvinnor, ovana vid sina rättigheter och utan tillräckliga insikter om deras ofantliga betydelse, skola avhålla sig från att rösta. Det är detta som icke får ske.

Vi våga till eder industriarbetare- och lantarbetarekvinnor, till de självförsörjande kvinnorna och till alla deras likställda och liktänkande att stöja en politik, som satt till sitt mål att höja de arbetande klasserna upp till en högre ekonomisk, social och kulturell nivå och att förbereda ett samhällslyck, där arbetets ära icke blott blir ett talesätt utan erkännes i anda och sanning.

Vi våga till eder att vända en samfällt med männen gå fram vid valet och rösta med

Arbetarepartiet.

För Sveriges socialdemokratiska arbetareparti:
H. Branting, Ordförande.
Gustav Möller, Sekreterare.

Blida 100. Arbetslöshetsinstitutet

Söderhamns kvinnor organiserar sig

De säger att tiden går fort när man har roligt. Så himla kul är det inte att skriva C-uppsats i historia att det motiverar hur snabbt den här våren har gått. Det måste bero på nåt annat – åldern eller nåt. Däremot är det kul emellanåt, när det dyker upp nåt extra spännande material i arkiv eller tidningsnotiser. Som t ex det här, från *Söderhamns Tidning* den 23 april 1917:

Då man betänker att tusentals personer lida af olika magsjukdomar, afmagring, kraftlöshet m.fl. svaghetstillstånd, hvarför då icke försöka Apotekare Holsts Maltos Cannabis. Detta kraftiga näringspreparat är utomordentligt verksamt.

Jo, det kan jag tro... Och det här kan ju illustrera ett av problemen med att skriva en akademisk uppsats – man hittar roliga saker och så kan man inte ta med det för det hör inte till ämnet. Hur jag än

försökte kunde jag hitta något samband med ovanstående citat och min centrala frågeställning om hur kvinnorna organiserade sig kollektivt i Söderhamn mellan hungerdemonstrationerna våren 1917 och strejkåret 1931. Tragiskt.

Ett annat problem är längden. På uppsatsen alltså. Det kan vara bra att tänka på det innan man börjar skriva – då kanske man är lite noggrannare med att i någon mån bestämma sig för en viss avgränsning av ämnet och tidsperioden. Det gjorde inte jag... Jag satt på arkivet och läste och skrev av arbetarekommunens stadsfullmäktigegrupps protokoll – helt i onödan, eftersom jag sedan bestämde mig för en annan tidsperiod. Och hur skojigt är det materialet på en skala från ett till tio..? Bra planering – är det nåt man lär sig med tiden?

Till slut lyckades jag i alla fall nischa in min uppsats på tre kvinnoorganisationer, två opolitiska och en politisk, nämligen: Vita Bandet, Röda Korset och Socialdemokratiska kvinnoklubben. Det fanns helt enkelt inget annat för den tidsperiod jag valt, men det materialet gav mig å andra sidan en ganska klar bild av de problem som en kvinna hade att brottas med i början av sitt politiska medborgarskap.

Jag kan t ex nämna att i Röda Korset kunde kvinnorna köpa sig fria från arbete som upplevdes som obekvämt (och det gjorde de uppenbarligen); Vita Bandet lade på sig orimliga krav på att förändra världen, eller åtminstone Söderhamn, vilket männen inte riktigt ville gå med på; och Socialdemokratiska kvinnoklubben tycks av olika anledningar haft svårt att värva medlemmar och var dessutom väldigt beroende av männen i arbetarkommun för bekräftelse av sin verksamhet.

Någonting har jag i alla fall lärt mig av B-uppsatsen, och det är att det sällan är nödvändigt att lusläsa vartenda protokoll. Vis av den erfarenheten tog jag (till slut) reda på vad som fanns att tillgå av matriklar och historiker och begränsade sedan min undersökning och mina frågeställningar enligt det. Det var en fantastisk service för mig att kunna få materialet skickat till AMS-arkivet i min hemstad Söderhamn där jag bor, så jag slapp sitta och åka till Gävle dag efter dag.

Jag vill lova att jag fick nog av protokollgenomgångar ändå, när jag var tvungen att gå igenom Söderhamns stadsfullmäktiges protokoll för att hitta de kvinnor som figurerat i stadsfullmäktige och i

nämnder och styrelser. Drömde om paragrafer på nätterna ett tag. Nu handlar det mest om design, formuleringar, citatregler, noter och hur i all världen jag ska kunna korta ner uppsatsen så att åt-

minstone någon av de tolv opponenterarna orkar läsa och kommentera mitt arbete. Och till råga på allt elände skiner solen!

Anna Glindås

Hanna Lundin, Elise Ottesen-Jensen, Gerda Kjällberg och Anna Winborg i samband med ett möte 1958 anordnat av ABF:s och RFSU:s Gävleavdelningar samt Sörby socialdemokratiska kvinnoklubb. Hanna Lundin var redan från starten RFSU:s förgrundsgestalt i Gävle.

RFSU – kärlekens frihetsrörelse

Den 25 februari 1935 skickade Gävle lokalavdelning av Riksförbundet för sexuell upplysning, RFSU, ett brev till stadsfullmäktige där de uppmanade hälsovårdsnämnden att i samarbete med avdelningen fortast möjligt inrätta rådfrågningsbyrå för sexuella spörsmål, för såväl män som kvinnor. Grunden till att en sådan behövdes var den dåliga sexualundervisningen i skolorna, att medborgarna måste få råd och upplysning i sexualfrågor av utbildade läkare och att minska könssjukdomar och oönskade graviditeter. Detta beskrivs vara särskilt viktigt för de arbetande klasserna i samhället som ej hade råd att vända sig till specialister och som

saknade kunskap om hur stor betydelse för hälsan och levnadslyckan sexualhygien innebar.

Läkarbristen ute i lokalavdelningarna var ett stort problem. Elise Ottesen-Jensen, förbundets ordförande, blev den som fick dra det tunga lasset och hålla mottagningar i samband med de föreläsningar hon höll runt om i landet. Miljön var under all kritik då hon ofta tvingades prova ut pessar på kvinnor bakom draperier i dragiga lokaler.

Martin Henriksson, styrelsemedlem i Gävle lokalavdelning, föreslog Ottesen-Jensen i ett brev 1935

att hon under den kommande föreläsningsturnén kunde hålla mottagning hemma hos honom. Det kunde vara "trevligare och mer praktiskt under sådana förhållanden än de Ottesen-Jensen var van vid i Gävle". 1937 kom hon med ett eget förslag att ett hotellrum kunde hyras i anslutning till hennes eget. Det ena kunde användas till väntrum och det andra till undersökningsrum. "Då ha vi kallt och varmt vatten och om vi annonsera rummet/väntrummets nummer/och vilken våning det ligger på, så behöva icke patienterna ens tala till portieren utan gå direkt dit."

Kampen om att få till stånd en rådfrågningsbyrå, med en utbildad läkare i Gävle, visade sig inte vara någon lätt uppgift. Den 25/11 1936 trodde man dock att läkarfrågan var löst. En stadsläkare hade ställt sig till verksamhetens förfogande och Ottesen-Jensen kom med råd. Hon rekommenderade mottagning en gång var fjortonde dag och trodde då att det skulle komma mycket folk och inte bara "pessarpatienter".

Att detta aldrig blir av visar ett flertal brev på. Ottesen-Jensen fortsatte att hålla mottagning i Gävle och i ett brev till Hanna Lundin, ordförande i Gävle lokalavdelning, 1937 undrade hon om förbundet skulle trycka på angående den läkare som var på gång för Gävles räkning. I ett annat brev 1941 uttryckte hon hur sorgligt det var att Gävle

"ännu icke kommit därhän att kvinnor kan få inprovat pessar, så duktigt som ni för övrigt arbetat där, och det är sannerligen en skam för läkarkåren". I Stockholm var situationen annorlunda. Där öppnade förbundet av RFSU en rådfrågningsbyrå 1933 och 1937 hade byrån nära två tusen besökare. Hur förbundet arbetade centralt finns det idag forskning på men hur de bedrev arbetet lokalt verkar vara orörd mark.

De övergripande frågorna i min undersökning är att ta reda på varför och hur RFSU bildades på lokal nivå i Gästriklands distrikt, vilka som blev medlemmar, vilken verksamhet som blev den viktigaste för lokalavdelningarna, vilka problem de brottades med och hur de påverkade/påverkades av samhället. Till sist ställer jag mig frågan varför verksamheten försvann lokalt i distriktet då den bevarats centralt.

Undersökningen är komparativ och kronologisk då jag jämför lokalavdelningarna Hofors, Gävle och Sandviken under åren 1934-1971. Den är också kvantitativ då jag sammanställer fakta ur ett stort material som styrelseprotokoll och verksamhetsberättelser och kvalitativ då jag studerar brev och protokoll ur ett genusperspektiv samt försöker finna lokalavdelningarnas vetenskapliga inställning till sexualfrågan.

Liselott Fredriksson

Var rösträtten viktig för kvinnorna i Vita Bandet ?

När jag åter satt i forskarrummet på Arkiv Gävleborg, den här gången för att samla material till min C-uppsats i historia, trodde jag att jag skulle skriva om rösträttsrörelsen och kvinnorna i Föreningen för kvinnans politiska rösträtt. När jag så i FKPR:s protokollsböcker fick syn på att en förening vid namn Vita Bandet nämndes väcktes min nyfikenhet. Jag kände att det kunde vara intressant att ta reda på om en kristen, kvinnlig nykterhetsförening över huvud taget diskuterade kvinnlig rösträtt och hur de i sådana fall resonerade. Så startade min bekantskap med dessa Gävlekvinnor.

Jag har läst föreningens protokollsböcker för de undersökta åren och det har varit fantastisk läsning. Väl bevarade mötes- och styrelseprotokoll där diskussioner och åsikter hos kvinnorna fram-

kommit på ett klart och tydligt sätt. Det är ett stycke lokalhistoria som jag har fått ta del av och bilder av Gävle kring sekelskiftet levandegörs verkligen genom dessa kvinnors röster. Mellan åren 1906 och 1916 hölls deras möten och sällsapsaftnar i Själanderska skolan och hemma hos Karolina Själander. 1917 började Kontoristföreningens lokaler att användas.

Det fanns i föreningen en mängd kommittéer inom vilka de engagerade kvinnorna arbetade med olika frågor. Jag kan t ex nämna Blomstermissionen vars huvudsakliga uppgift var att besöka gamla och sjuka på Lasarettet. Men det jag främst ville ha svar på var hur kvinnorna ställde sig till den egna rösträtten. Ju mer jag läste i protokollen desto klarare framstod det att just dessa kvinnor som ut-

gjorde Vita Bandet i Gävle prioriterade andra områden än rösträttsfrågan, trots att det fanns en uppmaning från central nivå att kvinnorna skulle verka för den kvinnliga rösträttens införande.

Vilka frågor var det då som togs upp till diskussion när föreningens sammanträdde? Naturligtvis var nykterhetsfrågan av största vikt att diskutera. Olika strategier föreslogs för att om möjligt minska användandet av rusdrycker. Man satte t ex in motannonser i stadens tidningar för att ta udden av bryggeriernas reklam för alkohol. Kvinnorna hade en strävan att synliggöra alkoholanvändningen – männen skulle inte kunna sitta bakom fördragna gardiner i Gävles caféer och dricka sin pilsner. För att åstadkomma detta diskuterades på ett möte hur alla draperier som hängde för fönstren skulle tas bort och dessutom föreslogs att speglar sattes upp på väggarna inne i caféerna. Det skulle inte finnas någon möjlighet att dölja sitt drickande.

Som ett led i upplysningsarbetet om alkoholens destruktivitet hölls också föreläsningar. Vita Bandet inbjöd till ett "Drinkaremöte" för de män som "voro uppgifna såsom drinkare". I ett protokoll av den 26 januari 1906 finns att läsa en betraktelse över mötet: "Mötet öppnades af Fröken Själander som i hjärtevarma ord välkomnade gästerna och för dem förklarade mötets syftemål. Därefter höll undertecknad (som i detta fall var Edla Gustafsson) med professor Wallis afgjutning af hjärta, lever o njurar samt planscher och tabeller som åskådningmaterial, en enkel och med intresse följd föreläsning om alkoholens inverkan på människokroppen."

Ytterligare exempel på rusdrycksanvändningens destruktivitet åskådliggjordes på ett pedagogiskt sätt vid julsmytningar. Vid ett styrelsesammanträde den 27 november 1913 diskuterades följande: "Fru Mattsson redogjorde för Vita Bandets julsmytning. Hr Bernholm hade lovat att måla 2 tavlor, en för vardera fönster i Skoglund o Olson butik, den ena föreställande ett lyckligt hem med julgran och hemfrid, det andra ett drinkarehem. Priset skulle bli 45 kr. Tavlorna skulle anordnas så, att de för kommande år kunde uthyras åt andra Vita Bandsför., som möjligt reflekterade härpå. Fru Johansson upplyste om, att fönstren finge disponeras gratis."

Ett annat arbetsområde som engagerade kvinnorna var sedlighetsfrågorna. Dessa sorterades under Sedlighetskommittén. Ett hem för "fallna kvinnor" startades i Gävle år 1907 och i ett protokoll från en sällskapsafton den 17 oktober samma år

Vita bandets devis "För Gud för hem och fosterland" hängde med ännu på 50-talet. Här går Berta Murén, Ingeborg Wennerberg och Wera M Ericsson med föreningens standar på folknykterhetens dag. Standaret var en gåva från Karolina Själander.

står att läsa: "Fr. Själander, mötets fungerande ordförande, upplyste föreningen om att Hvita Bandets skyddshem här i staden nu vore fullkomligt inredt och färdigt och en föreståndarinna, Fru Eklund, tillsatts."

Min tolkning, efter en tämligen noggrann genomgång av materialet, är den att kvinnorna i Vita Bandet främst såg sig själva som uppfostrarinnor och filantroper. Detta ger vid handen att frågan om kvinnlig rösträtt inte var det primära att arbeta för. Däremot är jag av den uppfattningen att medlemmarna var väl medvetna om att rösträtten kunde vara det medel som behövdes för att nå de uppställda målen – att verka för högre sedlig moral bland invånarna i Gävle samt att stävja rusdrycksanvändningen. Kanske var samhällsklimatet i Gävle vid en här tiden sådant att kvinnorna helt enkelt inte ansåg sig höra hemma på den politiska arenan – att denna var förbehållen männen. Ett antagande som verkar troligt, tycker jag.
Helena Jonesson

Föreningsarkiven – en väg till den svenska ishockeyhistorien

Idrottsrörelsen är vår största folkrörelse med över 5 miljoner medlemmar. Detta gör idrotten till ett viktigt område för vetenskaplig forskning. Hitintills har idrottsforskningen i Sverige haft en slagsida åt medicinska undersökningar. På senare tid har man dock alltmer börjat få upp ögonen för betydelsen av högre idrottsstudier inom human- och samhällsvetenskaperna (historia, sociologi, etnologi, pedagogik e t c).

Själv arbetar jag sedan hösten 1999 med en doktorsavhandling rörande ishockeyns historiska utveckling i Sverige. För att kunna belysa denna är Svenska Ishockeyförbundets arkiv, deponerade i Riksarkivets filial i Arninge, av avgörande betydelse. En större förståelse av saken kräver emellertid vissa djupdykningar i föreningslivet på det lokala planet.

Genom studier av styrelseprotokoll, årsberättelser m m från bl a Brynäs IF, IK Huger och Strömsbro IF, församlade i Arkiv Gävleborgs ytterst gästvänliga och trivsamma forskarmiljö, har jag exempelvis kunnat skapa mig en god överblick av

ishockeyverksamheten i ett av Sveriges verkliga ishockeyfästen, Gävle.

För att undvika att i alltför hög grad förbigå mitt eget avhandlingsarbete kan här sägas att det rör sig om frågor som: Hur kommer sig ishockeyns starka ställning i staden? Hur såg föreningskulturen ut? Hur finansierades verksamheten?

Många idrottsföreningar slarvar med arkiveringen av sina handlingar. Detta är ett stort problem, inte minst då det begränsar vår – och kommande generationers – möjligheter till förståelse för en mycket central del av samhällslivet – den så kallade fritidssfären. Jag vill därför slå ett slag för de enskilda arkivens bevarande, eftersom de i vissa fall kan vara den enda vägen till kunskap om den svenska (idrotts)historien.

Tobias Stark

Tobias Stark doktorerar vid Växjö universitet. Avhandlingens preliminära titel är *Folkhemmet på is. En studie av ishockeysportens historiska utveckling i Sverige fram till och med 1972.*

"Årets värsta ruffmatch" blev omdömet efter att GGIK besegrat Strömsbro IF med 7 - 1 i Division 1 Norra. Året var 1960.

Nya medlemmar 2004!

PRO:s samorganisation i Gävle
 Flugfiskarna Gävle
 Hjärt-och lungsjukas förening, Gävle
 Gymnastikförbundet Gävleborg
 Idrottsklubben Sättra
 Bjuråkers S-kvinnor
 Gävle stuveri AB
 IOGT-NTO lokalförening 457 Fridhem, Gävle
 Gävle nämndemannaförening
 SPF Ankaret, Gävle
 PRO Faxe, Söderhamn
 Norrsundets skytteförening
 IOGT-NTO lokalförening 18 Ljusdal
 Bomhus hembygdsförening
 Valbo gymnastikförening

Grattis 125-åringar!

Bollnäs missionsförsamling
 Hille missionsförsamling

Grattis 100-åringar!

Bollnäs socialdemokratiska förening
 Ockelbo idrottsförening

Grattis 75-åringar!

Hörselskadades förening i Gävle

Grattis 50-åringar!

Gästriklands orienteringsförbund
 Gästriklands skolidrottsförbund
 Jädraås PRO
 Norrala pensionärsförening

125-årsjubilerande Bollnäs Missionsförsamling byggde missionshuset i Bro under åren 1880 - 1881. Vid invigningen talade missionsförbundets grundare P P Waldenström.

arkivXet är en anspråkslös kanal mellan Arkiv Gävleborg och dess medlemmar - en kanal som förstas kan och ska utnyttjas i båda riktningarna...

Redaktion: *Lisa Engström, Barbro Eriksson, Agnetha Nellfors och Barbro Sollbe*

arkiv gävleborg

Styrmansgatan 4, 802 84 Gävle, tel 026 - 10 88 70, fax 026 - 10 65 61

e-post: arkivet@arkivgavleborg.se

Hemsida: www.arkivgavleborg.se